Μιχάλης Γ. Μεϊμάρης

Δύο εποχές σε μία τρίτη

Κανείς δεν ξεφεύγει από το "πρώτο" του βιβλίο. Και να μην το γράψει, το διηγείται στον εαυτό του, το περιγράφει σε φίλους και γνωστούς. Η μνήμη για συμβάντα του απώτερου παρελθόντος που αρχίζουν να μοιάζουν μυθικά όχι μόνο ζωηρεύει με τα χρόνια, αλλά επιβάλλεται πιεστικά σαν υποβολέας. Διόλου παράξενο το ότι τα αφηγήματα του συγγραφέα διαβάζονται μονορούφι και συγκινούν - και ειδικά όσους πέρασαν κάποτε από το Παρίσι. Το ύφος είναι άμεσο, πειστικό, λάμπει από σαφήνεια και παρεΐστικο κέφι, όσο για τη ναρκισσιστική χροιά των ανακλήσεων βοήθα κι αυτή με τον τρόπο της. Τα αυτοβιογραφήματα συχνά έχουν αυτές τις χάρες. Με τη διαφορά, βέβαια, ότι η "λογοτεχνία", για να βρει το στοιχείο της, απαιτεί απόσπαση του συγγραφέα από το άμεσο βίωμα, ανασύνθεση διά της φαντασίας, ώστε το τυχαίο και το επιμέρους να ολοκληρωθούν από το δαιμόνιο του αβίωτου και να λάβουν τη διάσταση του καθολικού. Το "είναι αληθινό γιατί το έζησα" ουδέποτε πρόκοψε. Όλα τα βιβλία που αγαπήσαμε είναι πλασματικές επινοήσεις, διότι δεν αντιγράφουν τον κόσμο, αλλά τον αναδημιουργούν.

Νεφέλη, σ. 123, € 12,50